

Chương 8

Khương Diệu lại có một đêm không ngủ ngon, mơ mơ màng màng, như tỉnh lại như trong mộng.

Cô dậy thật sớm, chưa đến bảy giờ đã bò xuống giường.

Cô bạn ở giường bên cạnh vẫn còn thở nặng nề, ngủ say.

Khương Diệu kéo lại áo ngủ xóc xếch, ngáp một cái rồi đi tới bên ngăn tủ, mở tủ lạnh của khách sạn ra, lấy hai khay đá lạnh.

Lúc mở cửa tủ lạnh, cô nhìn xuống mu bàn tay mình, miệng vết thương đã đóng thành vảy nhỏ, màu đỏ sậm.

Tối hôm qua bị mèo cào ...

Đúng, tối hôm qua, nói tới chuyện tối qua, cuối cùng Phó Đình Xuyên cũng không giúp cô xử lý miệng vết thương, anh băng bó vết thương cho con mèo xong thì đẩy hộp y tế lại, nâng cằm ý bảo cô cũng khử trùng đi.

Đương nhiên, cô nào dám trông mong anh quan tâm mình chứ.

Từ xưa có câu nói này, nam nữ thụ thụ bất thân, phải hiểu kiêng kị, hơn nữa Phó Đình Xuyên lại là người nổi tiếng như vậy.

Cho nên, sau khi chăm lo cho con mèo xong, Khương Diệu thu dọn mọi thứ, ôm hộp y tế rồi chào tạm biệt.

Phó Đình Xuyên đưa cô ra tới cửa, cũng nói tiếng cảm ơn.

Không thêm câu nào nữa.

Khương Diệu ngồi trước gương trang điểm, hai mắt khép hờ, đặt hai viên đá lên mí mắt sưng phù.

Lạnh lẽo đến tận xương, trên cánh tay cũng nổi lên một lớp da gà.

Mỗi khi buổi tối không ngủ đủ, cô sẽ quàng thâm mắt, mi mắt cũng rất dễ phù thũng.

Phương pháp này lại có thể giảm sưng, cũng khiến cho mắt đỡ mệt hơn. Cho nên nhiều ngôi sao nữ đều hay dùng cách này cả.

Sau khi phiến đá hết lạnh Khương Diệu mới bỏ xuống, nhìn mình qua gương.

Nhìn qua cũng có tinh thần hơn rồi.

Đến lúc này, bạn cùng phòng Tôn Thanh cũng lăn qua lăn lại trên giường, cô nàng dụi mắt hỏi: “Khương Diệu, mấy giờ rồi?”

“Sắp bảy giờ rồi.” Khương Diệu nói thêm: “Dậy đi, tám giờ rưỡi tập trung ở phim trường rồi.”

Cô đi vào toilet: “Tôi đi rửa mặt đã.”

Tôn Thanh kéo chặn ra: “Đề tôi đi toilet!”

Khương Diệu : “Không được, tôi không muốn dưỡng da trong mùi thúí hoắc đầu.”

Tôn Thanh: “...”

Mỗi buổi sáng Khương Diệu đều dưỡng da theo các bước: Làm sạch, nước, kem, kem dưỡng, kem chống nắng, mùa thu đông thì trước khi dùng kem chống nắng sẽ dùng thêm kem dưỡng ẩm.

Tuy cô là thợ trang điểm nhưng bình thường công việc nhiều, cho nên không phải ngày nào cô cũng trang điểm đầy đủ mới ra ngoài.

Đánh phấn một chút, vẽ mắt, son môi là xong.

Đêm qua thức khuya, sắc mặt không tốt, cho nên Khương Diệu dùng thêm kem che khuyết điểm, cũng để che đi phần thâm dưới mắt.

Bút kẻ mắt và son môi đều là đồ dùng trang điểm quan trọng nhất, thiếu một trong hai thứ đều không được.

Lông mi sẽ cho thấy tinh thần của bạn, màu môi sẽ tăng thêm khí sắc.

Khương Diệu to son lên rồi nhấp nhấp vài cái.

Đây là thời son môi mới. YSL12, loại son được mọi người đồn thổi là sát thủ phái nam.

Đa số thời gian cô đều thích dùng màu nude, khi tô cũng thấy tự nhiên như có như không vậy. Cho nên thời son môi YSL12 này cũng bị cô đặt xuống đáy hòm.

Nhưng sau khi biết mỗi ngày mình đều được gặp Phó Đình Xuyên, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại lấy thỏi son môi này ra trang điểm.

Son môi không chỉ làm cho đôi môi trở nên nổi bật, nó còn có thể chỉnh hình đôi môi rất hiệu quả, nếu người có môi quá mỏng hay hình dáng không được lí tưởng, có thể sử dụng các tông màu đậm nhạt bóng hay không để tạo hình một đôi môi hoàn mỹ.

Khương Diệu nhìn vào gương, kiểm tra đôi môi của mình thật kĩ, chắc chắn không nổi bật quá mức.

Thật lâu sau, cô mới vịn nắp lại, đứng lên.

Khương Diệu xoay người, vừa lúc chạm vào ánh mắt của cô bạn cùng phòng.

Đều là chuyên viên trang điểm, đương nhiên Tôn Thanh sẽ nhận ra thỏi son này ngay lập tức: “Không thể dùng à, chị dùng YSL12 đây à!”

“Không thể dùng à?” Khương Diệu nhìn qua.

“Không tin nổi thôi, không phải chị không thích màu son đậm mà?”

Khương Diệu chợt dạ nhìn xuống móng tay: “Ngẫu nhiên thay đổi phong cách thôi mà.”

Tôn Thanh cười gian: “Ồ ồ, thay đổi phong cách? Ai mà không biết YSL12 là sát thủ phái nam, nếu một cô gái quyết định thay đổi vẻ bề ngoài, chứng tỏ cô ấy muốn tấn công ai đó, chẳng lẽ là...”. Đôi mắt cô ấy nhướng lên: “Phó Đình Xuyên? Hà?”

Giống như đột nhiên bị thấy hết từ đầu đến chân, Khương Diệu có vẻ không được tự nhiên, nhưng vẫn là làm bộ như không có việc gì, nói: “Anh ấy á? Cô đừng đùa nữa, anh ấy là ngôi sao đấy.”

“Ngôi sao thì làm sao,” Tôn Thanh lướt qua cô, ngồi xuống bàn trang điểm, bôi kem dưỡng lên tay: “Ngôi sao cũng là đàn ông”.

“Cho dù anh ấy là đàn ông, cũng là người trong lòng toàn phái nữ.” Khương Diệu đưa hai tay ra sau đầu, buộc tóc thành đuôi ngựa: “Tôi cũng không dám mơ mộng đâu”.

Thực ra Khương Diệu từng nghĩ tới phản ứng của mình nếu Phó Đình Xuyên có bạn gái:

Thứ nhất là, bạn gái của Phó Đình Xuyên là người khác, dù xấu hay đẹp, có lẽ cô cũng không vui nổi, hơn nữa sẽ rất đau lòng, nhưng là một fan chân chính, cô cũng sẽ nhìn đau chúc phúc hai người;

Thứ hai, nếu bạn gái của anh chính là cô, cô cũng sẽ không vui lên được, bởi vì nghĩ đến những fan khác đang khổ sở, cô lại thấy áy náy hơn.

Đương nhiên, xác suất khả năng thứ hai xảy ra 0,0000....1%.

Sau khi cùng Tôn Thanh ra khỏi cửa, Khương Diệu đứng trước cửa kính ở thang máy, cẩn thận nhìn môi mình lần nữa.

Màu hồng, căng đầy bóng mịn, khuôn mặt vì thế cũng sinh động hơn.

Cô là chuyên viên trang điểm, việc trang điểm như thế nào cô đều có thể suy nghĩ được, nhưng không biết vì sao, hôm nay cô lại thấy cực kì không tin tưởng.

Cô mong Phó Đình Xuyên có thể vì màu môi này nhìn cô nhiều hơn một cái, nhưng lại sợ anh nhìn mình, tâm tư này quả thực vô cùng rối rắm.

Khi thích một người sẽ luôn cảm thấy tự ti và lo lắng, cô hiểu điều đó hơn bất kì ai.

**

Trời vào thu, là một thành phố ở phía nam, chênh lệch nhiệt độ khá rõ rệt.

Chưa đến tám giờ, người đi trên đường có thể cảm giác được gió lạnh luồng vào ống chân.

Trước khi vào phòng trang điểm, Khương Diệu đổ gói trà gừng vào ly giữ nhiệt, thêm nước sôi từ bình điện ngoài cửa.

Khói trắng lượn lờ, cô vội vịn chặt nắp bình lại.

Bên trong phòng, thầy của cô đã có mặt rồi, đang búi tóc lên cho Phó Đình Xuyên. Bên cạnh là ba diễn viên chính đang ngồi, Thái Bình Đồng Tĩnh Niên, Lý Trì Đường Hựu Diên và Ngụy Quốc phu nhân Bạch Nhuế.

Cô vừa bước vào cửa, tất cả mọi người đều nhìn về hướng mình.

Theo thói quen nghề nghiệp, Khương Diệu ngay lập tức đánh giá phần trang điểm của ba người, Thái Bình và Ngụy Quốc phu nhân đều đã hóa trang trong, Lý Trì xong phần trang điểm, còn đang chờ làm tóc.

Hiệu suất của thầy cao thật, trong lòng Khương Diệu tự cảm khái.

Thầy còn rất có trách nhiệm, thường xuyên đến sớm hơn nhóm hậu bối các cô.

Phó Đình Xuyên không quay lại nhìn cô, động tác của anh không được có biên độ lớn, nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc của người trang điểm.

Thầy Viên Dạng của cô hôm nay mặc đồ khá thoải mái, áo màu xanh nhạt, quần bò bó sát người, xịt keo vuốt thẳng tóc trên đỉnh đầu, giống như sợ người ta không biết khuynh hướng giới tính của mình khác người thường vậy.

“Chị Khương!” Đồng Tĩnh Niên giống như con chim nhỏ chạy tới: “Hôm nay nhiều người, chị trang điểm cho tôi được không?”

Cách cô ấy làm nũng rất dễ thương. Giọng lại ngọt ngào nhỏ nhẹ, giống như vỗ vào tai.

Khương Diệu treo túi xách lên, quay đầu lại nhìn cô: “Có thể.”

“Đi đi, cô gái nhỏ sang bên kia,” Thầy phát phát tay như đuổi cô ấy: “Màn đầu tiên là Lý Trì và Hạ Lan thị, cô chờ một lúc, phải hóa trang cho Tiểu Bạch đã”.

“Xì.” Đồng Tĩnh Niên lườm nhìn ông một cái, rồi quay về ghé sô pha ngồi.

Khương Diệu buồn cười.

Thầy cô là chuyên viên trang điểm có tiếng, gu thẩm mỹ rất tốt, chỉ trong phút chốc có thể nghĩ ra cách trang điểm thích hợp nhất cho đối phương, tinh xảo không khác chỉnh hình.

Quan hệ của thầy với giới nghệ sĩ rất tốt, không cần tốn công đi nịnh bợ họ, ngay cả khi có người không phối hợp cũng dễ dàng bị mắng.

Không giống như mấy người giúp việc các cô, làm gì cũng đều rụt rè sợ hãi.

Bao gồm cả Đồng Tĩnh Niên, hay minh tinh điện ảnh như Phó Đình Xuyên, thấy thái độ của thầy như vậy cũng không ai dám nói gì.

Có câu nói thế này, trăm ngàn lần đừng đắc tội với thợ trang điểm, bởi vì mặt của bạn đều nằm trong tay họ, trừ khi bạn không cần mặt mình nữa mà thôi...

Nghe Viên Dạng nói, Bạch Nhuế liền đứng lên, đi tới bên cạnh Phó Đình Xuyên, ngồi xuống bàn trang điểm.

Viên Dạng nhìn ngang cầm cô ấy rồi nói với Khương Diệu: “Tiểu Khương, em trang điểm cho Bạch tiểu thư đi.”

Bạch tiểu thư trong lời của Viên Dạng chính là Bạch Nhuế, cô ấy đã ra nghề 5 năm, mày cao mắt phượng, mặt mày sắc sảo, từ nhỏ đã có vẻ mỹ hoặc. Bởi vậy cô ấy thường vào các vai hồng nhan họa thủy hoặc là những phi tần tâm kế linh tinh, ví dụ như bộ phim cổ trang huyền huyền “Phong Thần bảng” năm vừa rồi, cô ấy đã vào vai yêu hồ Đát Kỷ.

Cô cũng từng muốn thử vai “Đại Thái Bình”, nhưng bởi vì vẻ ngoài không đủ khí chất thanh lịch, cho nên nhà sản xuất mới từ chối. Nhưng họ cũng không muốn bỏ qua nữ diễn viên xuất chúng như Bạch Nhuế, vì thế mới tìm cho cô một vai diễn thích hợp hơn.

Khuông Diệu tẩy trang cho cô ấy lần nữa rồi nhẹ nhàng nói: “Bạch tiểu thư, cô muốn trang điểm như thế nào?”

Bạch Nhuế nhìn cô qua gương: “Không phải cô là người trang điểm sao?”

Giọng điệu ấy cực kì cao ngạo.

“Phải, việc trang điểm đúng là của tôi nhưng tôi cũng cần tham khảo ý kiến của cô, nếu như cách trang điểm khiến cô không hài lòng thì cũng ảnh hưởng đến tiến độ quay phim mà”. Khuông Diệu kiên nhẫn giải thích.

Bạch Nhuế đưa tay vuốt vuốt ngón tay cái: “Khuôn mặt của tôi dù trang điểm thế nào cũng không trong sáng được, cô cứ làm đi, miễn sao kết quả không hạ thấp thân phận tình phụ của hoàng đế là được rồi”.

Đồng Tĩnh Niên có thể nghe được hai người bên này nói chuyện với nhau, cô tặc lưỡi, khẽ nói thầm: “Chà, cà phê mà cũng có thể kiêu ngạo thế à?”

“Lý Trì” đang uống trà bên cạnh cũng thiếu chút nữa phun ra, người đàn ông trung niên thoáng lắc đầu, mấy cô bé này, mới vào nghề mà ghé con không sợ hổ, đến tiền bối cũng dám trêu chọc.

Bởi vì trước đó không lâu Starbucks vừa tung ra một mùi vị mới, tên là Phúc Nhuế Bạch. Cho nên sau đó mọi người đều hay lấy cái tên này để đùa Bạch Nhuế, trong phòng cũng rất nhiều người nghe được.

Khuông Diệu không nói tiếp.

Suy nghĩ một lát, quyết định trang điểm cho Bạch Nhuế theo phong cách sắc sảo trước kia, trên cơ sở đó thay đổi một chút, vậy cũng chán chán hơn.

Hạ Lan thị và Võ Tắc Thiên tính cách khác xa nhau, khi Lý Trì làm hoàng đế, Lý Mị Nương bên ngoài dịu dàng tri kỉ, trang nghiêm cứng cỏi, bên trong lại thủ đoạn kinh người, giỏi về tính kế;

Về phần Ngụy Quốc phu nhân, tâm tư tất nhiên không theo kịp Võ thị, nàng có tư sắc tuyệt mỹ, tính tình lại đơn thuần thẳng thắn, được chiều mà kiêu, cho nên vô cùng kiêu ngạo.

Vì vậy, nhân vật này trái ngược hẳn với một Võ Mị Nương cực đoan, cũng khiến cho nàng càng thêm điểm lệ đường hoàng.

...

Theo này ý tưởng, Khương Diệu bắt đầu vì nàng miêu tả trang điểm mắt.

Cô cầm cọ lên, xoay một vòng theo thói quen, rồi quay trở lại ngón giữa.

Thầy từng mắng động tác này của cô, còn giả vờ ép buộc bỏ. Nhưng cô không muốn, cái này rất có mô phạm mà.

Khương Diệu cúi người trước xuống, bút chì đặt ở góc mày rồi từ từ kéo dài, cuối cùng chạm tới đuôi mắt.

Bên kia Viên Dạng cũng đã trang điểm xong, người đó có phần nhàm chán liền quay sang nhìn học trò của mình bên này.

Ông nhìn cực kì chăm chú, không quấy rầy, giống như một giáo viên dạy toán kiểm tra bài tập của học trò vậy.

Thầy ở bên, mấy trợ lý mới cũng im lặng quan sát học tập theo.

Không gian bốn phía vô cùng tĩnh lặng

Tiếng chải đầu, tiếng trang giấy lật qua, tiếng tách trà đặt xuống, người nói nhỏ...

Những âm thanh rất nhỏ như gần bên tai. Nhưng, tất cả đều không thể ảnh hưởng đến Khương Diệu.

Phó Đình Xuyên đang xem tờ báo này hôm nay, vừa xem xong anh cũng ngẩng đầu lên, rồi nhìn theo tầm mắt của Viên Dạng.

Cô gái trẻ hơi cúi đầu, vài sợi tóc trượt khỏi vành tai, cô cũng không buồn chú ý, để mặc nó buông lỏng, lưa thưa trên gương mặt thanh tú, giống như một vệt mực nước trượt dài.

Anh chưa bao giờ nhìn Khương Diệu thật kĩ, bây giờ nhìn lại, gương mặt đó cũng rất xứng với đôi tay của cô.

Đúng rồi, bàn tay. Phó Đình Xuyên nhìn xuống, vết cào phía trên đã kết vảy.

Người đàn ông nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu xem báo, anh không thể nhìn nó quá ba mươi giây.

Khương Diệu đã hành nghề vài năm, tay nghề trang điểm cũng dần thuần thục.

Không bao lâu sau, trang điểm cho Bạch Nhuế cũng hoàn thành .

Cô tránh người qua bên, để cho người kia nhìn thấy dáng vẻ của mình.

Trong gương Bạch Nhuế hơi mím môi, vẻ mặt từ xét nét chuyển dần thành thờơ thúc, nhìn cũng biết, cô ấy đang ngỡ ngàng.

“Thế nào?” Khương Diệu hỏi: “Cũng không tệ lắm phải không?”

Cô không che giấu sự đắc ý của mình. Vẻ hài lòng này cũng đến từ sự vừa lòng của khách hàng.

“Không tệ...” Thầy của cô đứng cách đó không xa lại phê phán, “...cái rắm.”

Khương Diệu: “... Làm không tốt ạ?”

Viên Dạng chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Còn chưa đủ vẻ tươi sáng, không đủ đẹp đến mức yêu nhan hoặc chủ, đổi màu môi cho cô ấy đi, không dùng màu cam, dùng đỏ ấy.”

“Dạ” Với yêu cầu của thầy, từ trước Khương Diệu luôn làm theo, nhưng thỉnh thoảng cô cũng sẽ đưa ra ý kiến của mình: “Nếu dùng màu đỏ thì trước mặt Võ hoàng có phải sẽ hơi huynh binh đoạt chủ không ạ?”

Viên Dạng thấy buồn cười: “Một tiểu tam kiêu ngạo dám đến khiêu khích nữ hoàng để tương lai, em thấy cô ta có dám dùng màu đỏ không?”

Khương Diệu tô son môi lại lần nữa, có vẻ đã hiểu ý thầy nói vừa rồi, nhưng ngoại miệng vẫn còn ngoan cố chống lại: “Chẳng lẽ đàn ông thời xưa cũng giống bây giờ ạ, còn biết nhìn son môi này nọ”.

“Vậy chứ em tô YSL12 làm gì?” Thầy lập tức lớn giọng phản bác.

Khương Diệu: “...”

Cả hội trường đều quay lại nhìn môi Khương Diệu.

“Em tô son môi nổi, rồi trang điểm mắt, có dám nói không phải để hấp dẫn đàn ông không, hay là muốn người nào chú ý? Cho nên em mới muốn nổi bật hơn người con gái khác”. Viên Dạng đưa mắt nhìn quanh phòng, tự nhiên lại muốn vợ đưa cả năm: “Cho nên người ta mới nói, phụ nữ các cô, lòng dạ thâm

thúy thật, cứ cố gắng trang điểm rồi áo quần mà cũng không phải cho người khác phải xem đâu. Là muôn chèn ép phụ nữ với nhau thôi, thấy người ta đẹp cũng ghét, tài hơn mình cũng ghét. Em nghĩ Hạ Lan thị tô son cho hoàng đế xem à? Không phải, là cho Võ Tắc Thiên xem! Ta thích dùng màu sáng đấy! Ta thích đấy! Cho bà tức chết”.

Khuong Diệu một lúc lâu cũng không nói gì, suy nghĩ của cô đều bị thầy nói sạch.

Cô hơi cúi đầu, giống như một người giúp việc, khúm núm nói: “... Em sửa liền ạ.”

Nói xong, theo bản năng, cô liếc mắt nhìn Phó Đình Xuyên một cái.

Cô bị thầy mắng trực tiếp như vậy, lại mắng trước mặt anh. Trong phòng hóa trang này, ngoài thầy là cong, Đường Hựu Diên đã kết hôn thì chỉ có một người đàn ông duy nhất là Phó Đình Xuyên.

Cô muốn nhìn xem phản ứng của anh, chỉ liếc mắt một cái, lén nhìn một cái thôi là được.

Khuong Diệu nín thở, từ từ ngược mắt...

Lại ngay lập tức cúi đầu.

Như có thần giao cách cảm, Khuong Diệu đang căng thẳng, trong phút chốc lại chuyển thành kinh hồn bạt vía.

Bởi vì, Phó Đình Xuyên khẽ mỉm cười, nhìn cô.